

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ❖ 24. évfolyam, 3. szám 2022. november

„ÚJ ÉLETRE HÍVSZ!” – 30. ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJÁT TARTOTTA A MAGYAR KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS

A Kaposvár Arénában került megrendezésre október 22-én a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás 30. Országos Találkozója. Az ország különböző pontjairól és a magyarok lakta, határon túli területekről érkező több mint kétezer ember Szentlélekre való ráhangolódásában Csizsér László és Flach Ferenc zenekara segített. A reggeli dicsőítés végére már érezhető volt, hogy az egység, a szeretet és öröm Lelke tölti be a teret. A rendezvény szentmisével zárult, melynek főcelebránsa Varga László megyéspüspök volt. FOTÓ: KLING MÁRK
(Folytatás a 8-9. oldalon)

HITTANVERSENY LÁBODON
Legkiválóbbak a tudáspróbán 5.o.

ÉLETVÉDŐ NAP A PÜSPÖKSÉGEN
Beszélgetés az abortuszról 7.o.

TANFOLYAM A PORTA PACISBAN
Családtrenereket képeznek 10-11.o.

Csendválás

SZÖVEG: LÉVAY MÁRIA

A Balaton partján élek, immár ötven éve. Bárki megirigyelhetne ezért, mert elég csak az ablakomon kinézni és már látom a tavat, melyet soha nem tudok megenni, melynek szépsége napról napra megérinti a lelkem. Valamikor gyermek-paradicsomként emlegették ezt az üdülőrészt, mert mihelyt júniusban véget ért az iskolai tanítás, sorra nyíltak ki az év nagy részében bezárt villák, és gyerekekkel, no meg a rájuk vigyázó, a róluk gondoskodó nagyszülőkkel népesült be egész Fonyódliget. Emlékszem, már kisiskolásként is itt töltöttem a nyári szünidőt édesanyammal és a testvéreimmel együtt. Apánk csak a hétvégeken látogatott ki hozzánk a Kaposvárról Fonyódig közlekedő öreg vicinálissal. Villanyvilágítás és vízvezeték sokáig ismeretlen fogalom volt itt, de a petróleumlámpának és az artézi kútnak is megvolt a maga varázsa. Mindenki ismert mindenkit, hisz a közös kútra járás velejárója volt az ismerkedés, a trécselés. Ki-ki a maga korosztályával tartott kapcsolatot. Jó időben egész nap a strandon voltunk, ki sem jöttünk a vízből, csak akkor, amikor az éhség harangozott a gyomrunkban. A csodálatos nyári napok emléke ma is melegséggel tölti el a lelkem.

Évekkel később valóra vált az álmom, édesapámmal és az alig négyesztendős kisfiammal végleg kiköltöztünk a ligeti nyaralóba. Nagy merészség volt tőlünk, mert az első télen bizony sokat fáztunk a nyaralónak épült házban, melyben még folyó víz sem volt. Igyekeztünk is mielőbb gondoskodni a ház megfelelő szigeteléséről, s a következő télen már a barátságosan duruzsoló cserépkályháknál melegedhettünk. Víz sem az artézi kútról kellett már hordanunk. Érthető, hogy megünnepeltük, amikor végre víz folyt a konyhában. Boldoggá és elégedetté tettek minket a legapróbb kis előre lépések is. Ahogy múltak az évek, mind többen keresték üdülőrészünkön a kikapcsolódást. Egyre jobban benépesült Fonyódliget. Nem csodálkoztam rajta, hisz magam sem ismertem nyugodtabb és csendesebb helyet, ahol nemcsak a test, hanem a lélek is egyformán felüdülhetne. Ám csalódnom kellett. A nyaralóvendégek zöme nem csendre, sokkal inkább szórakozásra vágyik. Sokuknak mit sem jelent a madár-

UDVARDI ERZSÉBET festménye

dal, a kövekhez csapódó hullámok lágy csobogása, talán meg sem hallják. Egyre kevesebben emlékeznek arra, milyen is volt, amikor még a csend és a nyugalom tette keresett fürdőhelyé kies ligetünket. Amikor sok évvel ezelőtt először hallottam meg a vízparton a hordozható magnókból bömbölve ordító gépi zenét, legszívesebben elszaladtam volna. Nem sejtettem, hogy mindennek ezerszeresen durvább változatát kell hamarosan elviselnem. Napjainkban az üdülővendég nem azért jön a Balatonra, hogy a csendben megpihenjen, hogy áhitattal hallgassa a madarak reggeli koncertjét, vagy csak a csend hangjára figyelve tökéletesen kikapcsolódjon. Korunk embere nem tud mit kezdeni a csenddel, a madárdallal. A német turistának sem a vízparti nyaraló kényelme és a kilátás szépsége a fontos, hanem az, hogy a szabadsága alatt is tudja nézni a kedvenc tévécsatornáit. Ha erre nincs mód, továbbáll és keresi máshol a mákonyt, amelyhez hozzászokott. Napjaink embere nem tud csendben élni. Szinte menekül előle, mintha fájdalmas lenne számára a csend, ahogy nekem fáj a zaj, a lárma, az autórádiókból ordító kakofónia. Településünkön a csendrendelet már évekkel korábban megszűnt, hogy semmiben se érezze akadályoztatva magát a nyaralóvendég.

Augusztusban különösen megviselt a csend hiánya, minekután sztereóban kellett végig szenvednem, ahogy két zenekar más és más zenét játszott, miközben az

illuminált állapotú vendégek visító, fals hangon velük énekeltek. Hajnal felé, végre oszlani kezdett a társaság. Az ifjú titánok felpattantak feltúrázott kipufogójú motorjaikra, és pár maligánnal gazdagabban, ám agyi kapacitásban erősen meggyengülve elrobogtak a helyszínről. Már feljött a nap, mire elcsendesedett a tér.

Kisétáltam a partra. Csodaszép volt a napfelkelte. Mindjárt jobban éreztem magam. Miközben az ébredő természetet néztem, rájöttem, miért is fél a csendtől korunk embere. Attól tart, hogy a csendben netán gondolkodnia kell, és ettől úgy fél, mint ördög a tömjénfűstől. Egyrészt legtöbbször már elfelejtett gondolkodni, másrészt fél szembesülni avval, hogy nem csak ő van a világon, hogy másoknak is lehetnek jogai. Sőt mi több! Még neki is lehetnek kötelességei. Mi lesz, ha a csendben nem hallja meg a reklámok embert butító szövegeit: minden a tiéd, csak választanod kell, csak fogyasztanod kell. Az sem baj, ha másokon keresztül gázolsz, akkor is vedd el, ami tetszik, mert megérdemled!"

És ami a legijesztőbb a csendben, hogy olyan hangok is eljuthatnak az ember füléhez, melyeket nem akar, melyeket fél meghallani. Pedig akármekkora is a zaj, a rohanás, a csend erősebb nála. És a csendben egyszer csak mindenki meghallja Isten szavát. Ki előbb, ki utóbb, de mindenképpen hallani fogja. Persze, hogy mit válaszol a Hangra, az mindenkinek egyéni döntése.

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

Ha igaz az, hogy az ima a lélek lélegzése, akkor a lelki gyakorlat az egyházmegye tüdeje. Balás Béla emeritus megyés püspök hangoztatta ezt aktív korában. Bölcsessége többször is eszembe ötlött az elmúlt hónapokban. Az utód-főpásztor, Varga Laci atya kaposszentbenedeki lelki gyakorlati kapcsán éppúgy, mint a tizgyermekes

családból származó, lelki gyakorlatos központokat létrehozó és vezető, Anthony Parankimalil szerzetes atya háromnapos kaposvári tartózkodása ideje alatt mondott tanításai során. Nem szólva a 30. Országos Karizmatikus Találkozóóról, melynek a Kaposvár Aréna adott helyet. Sőt, a pandémia után újraálmódott Ars Sacra Fesztivál idején is dolgoztak bennem a szavak. Ezeket a napokat ugyanis Szita Károly polgármester a város lelki gyakorlatának tekinti. Valóban jó

ez a definíció, ám az is tény: számos területen – ide tartoznak a művészeti ágak is – mérhetetlen közöny érzékelhető. Pedig a Szakrális Művészetek Hete kapcsán is sok fontos mondatot magunkkal vihettünk. Én örökironnal írtam a szívembe dr. Hörcsik Edit pszichiáterasszonynak a könyvtári kerekasztal-beszélgetéskor elhangzott mondatát: „Szükségem van az emberek mosolyára.” Vajon mindenkinek szüksége van mások mosolyára?

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELYEK ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDNEK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNÁNAK, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZNÉNEK BELŐLÜK. ÍME EGY CSOKOR:

ANTHONY PARANKIMALIL
szerzetes atya, Ruanda:

– Az a munkátok, hogy higgyetek! Az imádság fontosabb, mint a munka. Az imádság az Úr lába előtti ima. Jöjjetek a lábam elé, kéri Krisztus, s ha így tesztek, akkor Kaposvár áldott lesz az Úr előtt! Amíg pedig Isten előtt ültök, addig az Isten tevékenykedik életetekben. Ti munkamániások vagytok, stresszeltek, pánikba estek, aggodalmaskodtok, tele vagytok félelemmel, ezer veszélyes praktika vesz körül benneteket, a gonosz lelkek zűrzavart keltenek. A lelketek táplálásáért fáradozzatok! Térdeljete az Oltáriszentség elé, és meggyógyultok!

NAGYNÉ TERESTYÉNYI CSILLA,
a kaposvári Szent Imre-templom
Érints meg! közbenjáró
imaszolgálatának vezetője:

– A személyes istenkapcsolat megtalálása a legnagyobb misztérium. Isten alig várja, hogy beengedjük az életünkbe. A lelki gyakorlatoknak, a lelki vezetéssel zajló csendes napok jótékonyan hatnak, és az embernek olykor-olykor érdemes elvonulni „belső várkastélyába”, de nem feledhető, hogy a hitgyakorlás közösségben teljesebben ki igazán. Nem szabad hagyni, hogy ellaposodjanak, elkopjanak Isten ajándékai. Karizmáink akkor erősödnek csak, ha használjuk őket bátran. A zarándokhelyek, a

kegyelem oázisai is sokat segíthetnek, hiszen rádöbbenhetik az embert arra, mily erőteljes az egyházunk, de arra is: a hit hegyeket mozgathat.

HŐGYE EMŐKE
nagybajomi kántor:

– Már az óvodában kiderül, hogy a család imádkozik-e, hisznek-e a szülők, a nagyszülők. Minden kihát a gyerekekre. Fontos a szülő példája, nevelése, nyitottsága, hozzáállása. Ha a szülők otthon szidják az egyházat, akkor ők is ezt fogják tenni. De ha támogatják, nem rombolják le a hitoktató és az egyház tekintélyét, akkor a gyerekek a hozzáállása is nyitott marad.

Ennek ellenére úgy vélem, a mai fiatalok számára egyáltalán nem vonzó hívőnek lenni, mert könnyen gúny tárgyává lehetnek.

Az első hibánál tükröt tartanak egymásnak, ha pedig valaki túl jámbor, azt eltapossák, „cikizik”, ám azt vettem észre, hogy a mostani háborús helyzet, a gazdasági válság, a bizonytalan jövő elgondolkodtatja őket. Némelyek azzal foglalkoznak: létezik-e Isten, hogy lehet vele kapcsolatba lépni, s 2000 év után is történnék-e még csodás gyógyulások...

Szent Gellért-díj és püspöki elismerés a legkiválóbbaknak

Szeretet-nektárokat jutalmaztak

Köszönöm, hogy vagytok, legyetek iskoláink, óvodáink szeretet-nektárjai! – Varga László kaposvári megyéspüspök fogalmazott így az idei pedagógusnap alkalmából a tabi művelődési központban rendezett ünnepségen. Az emelkedett hangulatú eseményre az egyházmegye valamennyi oktatási intézményének munkatársát meghívták, hogy megköszönjék szívvel-lélekkel végzett munkájukat, melynek fő jellemzője a tanítás-nevelés művészete mellett a hitelesség, a tekintély és a spiritualitás. A szívhez szóló zenés műsor a helyi iskolások és óvodások, illetve pedagógusok ajándéka volt. Ez az alkalom a különböző elismerések átadására is lehetőséget kínált. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által alapított Szent Gellért-díj arany fokozatát vehette át Bodóné

Pető Magdolna, a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont tanára, illetve Bogáthy József nyugalmazott művésztanár. A Szent Gellért-díj ezüst fokozatában Hajdu Jolán és Tóth István Árpádné a tabi Szent Gellért Római Katolikus Általános Iskola és Óvoda tanítói részesültek. A főpásztor elismerést nyújtott át a Nagyboldogasszony Iskolaközpontból Dénesné Lassu Andrea tanítónőnek, Kalocsainé Pintér Mónika és Szerbné Szabó Katalin tanárnőknek, valamint Ströbel János karbantartónak. A tabi intézményből Olach Jánosné dajka, Princz Gábor tanár és Wilhelmné Dudás Ilona vette át a püspöki jutalmat, és a zalaszabari tagintézmény egyik pedagógusának, Balogh Andreának, valamint a kaposvári Szent Margit Katolikus Óvoda dajkájának, Arnold Józsefnének a munkáját is elismerte a megyés püspök.

A Karitász-önkéntesek átformálják a világot

A Katolikus Karitászs 11. alkalommal ismerte el azoknak az önkénteseknek a munkáját, akik hosszú évek óta áldozatosan szolgálják rászoruló, magányos, beteg embertársainkat. Az idei kitüntetettek között is vannak somogyiak, tudtuk meg Feketéné Szabó Mártától, a Kaposvári Egyházmegye karitászigazgatójától: Merényi Vanda, a balatonszárszói Bűnbánó

Magdolna Plébánia karitászcsoportjának vezetője, Vajda Attiláné, a nagyatádi Szent Kereszt Felmagasztalása Plébánia karitászcsoportjának alapító tagja, valamint Tóth Péter, a Marcali Gyümölcscsoltó Boldogasszony Plébánia karitászcsoportjának tagja.

A díjat Spányi Antal székesfehérvári püspök, a Katolikus Karitászs elnöke és Écsy Gábor, a segélyszervezet országos igazgatója a közelmúltban adta át Buda-

pesten a Magyar Szentek Templomában. Az önkéntesek nevében megszólalt Lehelné Szentjóbby Ildikó

arra hívta fel a figyelmet: az önkéntesek tetteikkel képesek átformálni a szíveket és a világot.

Egyházmegyei hittanverseny Lábodon

Miért imádkozott Szent Margit?

A Kaposvári Egyházmegye 22 plébániájáról érkeztek főleg alsó és felső tagozatos általános iskolások Lábodra. Az október 22-én zajló egyházmegyei hittanversenyen tudáspróbán, versmondásban és rajzolásban mérkőztek meg.

Kiket látott szívesen papként Boldog Özséb? Vándorarusokat, szolgálkat vagy remeteket? Miért imádkozott Szent Margit? Békéért, boldogságért, esetleg nyugalomért? Ilyen és ehhez hasonló

kérdéseket kaptak az alsósok a tudáspróbán. Ők papíralapon töltötték ki a hittantestet, a felsősök azonban már digitálisan. A kérdéseket hitoktatók állították össze.

– A hét szentségről és a magyar szentekről szoltak a feladatok minden korosztálynak megfelelően, és ez volt a rajzverseny témája is – mondta Bognár Tamás lábodi plébános, a Kaposvári Egyházmegye hitoktatósi referense. – A lebonyolításban óriási segítséget kaptam a

lábodi iskola igazgatójától és pedagógusaitól.

Maga a verseny is a Kótai Lajos iskolában zajlott. A kísérőkkel együtt mintegy 300 résztvevő az egyházmegye 22 plébániájáról érkezett Nagykanizsától és Murakeresztúrtól Kaposváron át Tabig. A vetélkedések közben és az ebédet követően vetített előadást tartottak, közös éneklés zajlott, a résztvevők használhatták az iskola szabadtéri játékeit, a kézműves foglalkozáson pedig barátság karkötőt készíthettek.

Az első helyezetteket okosórával díjazták, a másodikok digitális asztali órát kaptak, a harmadikok és a különdíjasok pedig a verseny emblémájával ellátott bögrét. A három kategória díjazottjai: **TUDÁSPRÓBA, alsó tagozat:** 1. Jézus követői, 2. Gellértsek, 3. Istenhívők. **Felső tagozat:** 1. Okosgyerekek, 2. Zalaszentbalázs, 3. Jézus Szí-

ve Szupercsapat. **Középiskola:** Vágó Csenge

VERSMONDÁS, alsó tagozat:

1. Huszics Hanna - Csurgó, 2. Kovács Hanka - Nagykanizsa, 3. Krajnyák Vivien - Nagykanizsa. Németh Szabaszián - Nagykanizsa (különdíj), Bogdán Szintia - Nagyatád (különdíj). **Felső tagozat:** 1. Fehér Kíra - Marcali, 2. Varga Jázmin Nóra - Nagykanizsa, 3. Hári Ben-ce - Zalaszentbalázs. Juhász Amina - Nagyatád (különdíj), Andri Emese Zoé - Barcs (különdíj). **RAJZ: alsó tagozat:**

1. Zámbo Gréta, Kreiszl Dalma - Nagykanizsa, 2. Herceg Hanna - Nagykanizsa, 3. Mulasics Mária, Tulok Kís Borbála - Nagykanizsa. **Felső tagozat:**

1. Szijjártó Gergely; Szabó Inez - Lad, 2. Vetró Dorka Rebeka; András Alíz - Marcali csapata, 3. Bognár Boglárka - Csurgó.

(Forrás: Atádhír.hu)

ARS SACRA KAPOSVÁRON

KLING MÁRK FOTÓI

Országos Életvédő Napot tartottak a püspökségen

Fókuszban az élet

SZÖVEG: JOPPÉ EVANGELIZÁCIÓS KÖZPONT
FOTÓ: KLING MÁRK

Október 8-án Országos Életvédő Napot szerveztek Kaposváron. Az ország szinte minden területéről érkeztek résztvevők. A jelenlévők között voltak, akik már aktívan részt vesznek az életvédelem valamely területén, de volt számos olyan is, aki most találkozott először ilyen eseménnyel személyesen.

Az Országos Életvédő Nap folyamán három kérdéskört érintettek, melyek a következők: megelőzés, krízis, gyógyulás. Ezek a témakörök több szinten kerültek kibontásra, előadások, tanúságtételek és kiscsoportos beszélgetések segítségével.

A résztvevők nyitottsága minden területen megmutatkozott, többen már azt keresték, hogy hol lehet bekapcsolódni konkrét életvédő tevékenységbe. Nem titkolt célja volt a napnak, hogy új, a témában tevékenyen segítő testvéreket találjunk, így ez a rendezvény meghozta gyümölcsét.

A nap folyamán, a három tervezett tanúságtétel mellett az előadások is bővelkedtek személyes tapasztalatok megosztásával, valamint a személyes érintettségéből származó mélyebb beszámolókkal, így a jelenlévők átérzhették az elmondottak súlyát.

A NAP ESEMÉNYEI

A program házigazdája, Keresztes Ilona különös rálátásával és biztos vezetésével, frappáns ötletekkel vezette és fogta össze a nap eseményeit.

A felvezetésben Varga László kaposvári megyéspüspök köszöntötte és buzdította az egybegyűlteket, majd dr. Csókay András tanúságtétele hozta közel a témához őket. Az Egyházmegye életvédő referensei; Udvardyné Tóth Lilla és Udvardy Márton az Egyház életvédő arcát fedték fel.

Az első blokkban Földi-Kovács Andrea mély tanúságtétele után beszélt a szívhang rende-

let témaköréről, majd Pontifex Sári mutatta be a Fiatalok az Élet Szolgálatában (FÉSZ) tevékenységét. Meghallgathattuk Nagyné Tóth Mónika és Nagy Attila tanúságtételét egy különös örökbefogadásról és a lelki adoptálásról, mely főleg a lelki oldalát domborította ki egy ilyen folyamatnak.

Rövid szünetet követően Eredics Gergő atya tanúságtételét hallhattuk az örökbefogadottságról, majd Frivaldszky Edit mutatta be az Együtt az Életért Egyesület munkáját, valamint beszélt a „Váratlan élet” című filmről. A folytatásban dr. Máthé Zsuzsa mutatta be a Szent István Intézet egyik célkitűzését, a „Veletek az első pillanattól” tervét. Ezt a kört Mikesy Pongrác megrendítő tanúságtétele zárta, mely újabb célt adhatott olyanoknak, akik krízisben lévő várandós édesanyákat szeretnének kísérni.

Az ebédet követően kerekasztal-beszélgetésben vehettünk részt, ahol a Poszt-abortusz szindrómáról és az abortusz utáni gyógyulás lehetőségeiről beszélgetett Roska Péter atya, Kovácsné Treer Mária, Czvitkovicsné Szalay Rita, valamint Udvardyné Tóth Lilla. A beszélgetést Udvardy Márton moderálta.

A szünetet követően mindenki az általa választott fakultációban (megelőzés, krízis vagy gyógyulás) folytatta a közös gondolkodást. Itt lehetőség volt a konkrét bemutatkozásra, a személyes kérdések megválaszolására és a témakör egyedi kibontására is.

Az eseményt a kaposvári Nagyboldogasszony Székesegyházban szentmisével zárták. A szentmisén tíz testvér vállalta, hogy kilenc hónapon keresztül imádkozik egy megfogant, de veszélyben lévő magzatért.

Az előadásokról készült videók megtekinthetők a Kaposvári Egyházmegye oldalán.

Szív, hang...

Örülök, hogy az életvédők hangja eljutott a politikusok szívéig, s ezentúl minden, abortuszra készülődnek meg kell hallgatni gyermeke szívhangját. Ekkor talán van esély arra, hogy az anya eláll szándékától, és megszüli babáját. A nőgyógyász vizsgálószékéhez én odaállítatnám a másik potenciális szülőt, a férfit is, mivel a fogantatásért ő is felelős. Feltéve, ha ismert az „elkövető”...

A miniszteri rendelet parázs vitát váltott ki; jóllehet: más országokban mindez bevált gyakorlat. Idehaza sokféleképpen magyarázzák a történeteket. Egyesek úgy érvelnek: tartásuk távol a politikát az anyaméhtől. Ezen nincs mit csodálkozni: a kommunizmus, a női emancipáció velejárója mindez – amit a rendszerváltás több mint 30 éve után sem sikerült kiheverni –, mint ahogy az is: az elmúlt fél évszázadban csaknem 6 millió (!) művi terhességmegszakítást végeztek hazánkban. 2017-ben csak Dél-Dunántúlon 4.500-at. Vajon az abortuszpártiak belegondoltak abba, népesség szempontjából hol tartana Magyarország ma, ha ezekre a halálra ítélt gyermekekre és azok leszármazottjaira igent mondtak volna szüleik? Vélhetően nem, ezért mocskolódnak, pedig az aggodalom nem újkeletű. Fekete Gyula író, 19 éve Kaposváron, egy TIT-es évfordulón is felemelte szavát a népességfogyás ellen. Ide íródott, s itt hangzott el először Jókai Annától A magzat imája. Ma is fülemben cseng Anna hangja: „Isten terem s beegyilkol az ember / halált szül az, aki életet szülni nem mer”.

Istennek tetsző cselekedet a szívhangrendelet. Akik ágnak ellene, jusson eszükbe: mindezt ma nem tehetnék, ha szüleik egykor „eltették” volna őket!

LŐRINCZ SÁNDOR

Kaposváron tartotta 30. országos találkozóját a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás

Új életre hívsz!

DÉLELŐTT MIJO BARADA TARTOTT ELŐADÁST. – ISTENNEK CSODÁLATOS TERVE VAN AZ ÉLETÜNKKEL. A PROBLÉMA, HOGY MI NEM FOGADJUK EL EZT A TERVET – KEZDTE TANÍTÁSÁT, MAJD EGY FIATAL FÉRFI RÁKOS MEGBETEGEDÉSÉBŐL VALÓ GYÓGYULÁSÁRÓL BESZÉLT. A GYÓGYULÁS KAPCSÁN ELMONDTA: JÉZUS MINDIG TESZ CSODÁKAT OTT, AHOL AZ EMBEREK HISZNEK. OTT, AHOL MEGENGEDIK, HOGY MEGDICSŐÜLJÖN ÉS MEGMUTASSA MINDENHATÓSÁGÁT.

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

– Hígyetek Isten igéjében, ígéreteinek! Legyetek azok az emberek, akik elvezetnek másokat Jézushoz! Ahhoz, hogy ezt meg tudjuk tenni, olyan emberek kell, hogy legyünk, akik az áldás szavait mondják ki. Minden szavunknak szellemi háttere van. Ha a szeretet, jóság szavait mondjuk ki, akkor a Lélek áll mögötte. Ha átkokat mondunk ki, akkor e mögött a démoni világ áll, s rombolóan hat – fogalmazott, majd egy ezzel kapcsolatos élményét osztotta meg tanításában.

– Egy édesanya jött el a lelki gyakorlatomra, s azt mondta: Mijo, a mi családunkat valaki megátkozta, s ezt megerősítette egy egzorcista atya is. Biztos azért, mert féltékenyek ránk a szomszédok, van egy hotelünk, melyre irigyek. Azt válaszoltam, hogy nem. Ön az, aki átkozódik. Megkérdeztem tőle: mikor mondtad utoljára a férjednek, amikor megharagudtál rá, hogy átkozott legyen a nap, amikor hozzád mentem? – Tegnap – mondta a nő. Mikor mondtad utoljára a gyermekeidnek, hogy jobb lett volna, ha elvetetlek, mint hogy megszülettek? – Tegnap reggel – válaszolta. Akkor hallotta meg, hogy mi is az, amit

évek óta mondogat. A legrosszabb átkok azok, melyeket a szülők mondanak ki a gyermekeikre, vagy a házastársak egymásra. Tanuljátok meg minden nap áldani egymást! Áldjátok meg minden személyt, akivel találkoztok. Kérjétek Isten áldását a gyermekeitekre, minden utatokra. Legyetek fáradhatatlanok az áldásban. Minél többet áldjátok az embereket, a dolgokat, annál erősebb lesz a kegyelem bennetek – hangsúlyozta Mijo Barada.

A délután folyamán Josip Lončar az evangelizációról beszélt tanításában. – Mennyi emberrel lennétek elégedettek, hogy megtérítsétek őket életek során? – tette fel a kérdést. – Mit gondolsz, mit vár el tőled Isten? Egyet, tízet, százat, vagy ezret? Mit gondolsz, mi a te teljesítményed, amit el kell érned? Mit gondolsz, mennyi embert sikerült eddig megtérítened? Vajon Isten valóban elvárja, hogy megtérítsünk ezer embert? A világ már rég megmenekült volna és mindenki üdvözült volna, ha ez így lenne.

Valaki azt mondta, ha csak egy embert megtérítesz, akkor megmentetted a lelked. De ha olyan jól megy, hogy egyet már sikerült megtérítened, akkor miért állnál le? Egyszer megkérdeztem a Szentlelket,

melyik a legjobb evangelizációs módszer az egyszerű emberek számára? Ekkor a Lélek megmutatta a talentumokról szóló példabeszédet. Azt is megmutatta, hogy lehet, egy picit félreértelmezzük ezt a példabeszédet. Bizonyos talentumaink kérdés, hogy valóban talentumok-e?

Egyesek úgy gondolják, a talentum az, ha valaki szépen zenél, énekel, vagy prédikál. Vagy bármi más, mellyel jól tud evangelizálni. De ha itt van valaki, aki egész életében énekel és dicsőíti az Urat, akkor még milyen talentumot kapott ezen felül? Abban az időben a talentum hatalmas pénzösszeg volt. Mi az, ami a mi értékünkben ilyen nagy értékű?

Amerika különböző keresztény közösségeiben végeztek egy kutatást. Mintegy száznegyvennégyezer embertől kérdezték meg: mi az, ami miatt elkezdtél hinni Jézus Krisztusban? Melyik volt az a pillanat, mikor valóban elkezdtél hinni? Amikor kiértékeltek az eredményeket, megdöbbenek. Több mint hetvenöt százalék azt válaszolta, hogy a barátja, vagy rokona tanúságtétele által kezdett hinni. Nehéz élethelyzetben volt, s ebben az élethelyzetben valaki tanúságot tett a saját hitéről és arról, miként tapasztalta meg az élő Istent. Ezek a talentumok. Azok a tapasztalatok, amelyek miatt elkezdték hinni.

Ha van ilyen tapasztalatod, akkor egy hihetetlenül jó eszközöd van arra, hogy kereskedj, vagyis evangelizálj. A legtöbb ember azért hagyja el az egyházat, mert nincs élő tapasztalata, s még azt sem hallotta, hogy másnak lett volna ilyen jellegű tapasztalata. Életemben rengeteg emberrel találkozol. Lesznek olyanok, akik nehéz élethelyzetben vannak. Amikor elkezdésnekik beszélni a te talentumodról, Istentapasztalatodról, gondoldj bele, hogy miként fog hatni a tanúságtétele a reményvesztett, emberekre? Azokra, akik nem hisznek abban, hogy Isten valóban létezik. Amikor a tapasztalatod mondd el a másoknak, ő tudja, hogy nem hazudsz. S mikor tanúságot teszel, a Szentlélek veled van – fogalmazott Josip Lončar.

Az előadások között zenés dicsőítésre, szentségimádásra és közbenjáró imára hívták a jelenlévőket. Az Aréna különböző pontjain folyamatosan gyónási lehetőséget biztosítottak a papok, a színpadon tanúságtételek hangzottak el. A nap folyamán a gyermekek számára külön foglalkozással és játékkal készültek a segítők.

A záró szentmisét Varga László megyéspüspök celebrálta. A főpásztor a szentmise elején felidézte: az újonnan épült Kaposvár Arénát pár éve áldotta meg. Akkor, az áldás szövegében elhangzott, hogy legyen a sport és kulturális események mellett az imádság helye is a Kaposvár Aréna. Rámutatott, hogy azóta már a második nagyszabású egyházi eseménynek ad otthont az épület.

A főpásztor prédikációjában a békét állította a középpontba. – Körülöttünk háború dúl, s a szívünkben is csatátér van. Minden szentmisében elhangzik a mondat: „békesség veletek!” S minden szent-

misében elhangzik: „az Úr békéje legyen veletek mindenkor!” És minden szentmise azzal ér véget: „menjete békével!”

A feltámadt Krisztus titokzatos teste vagyunk. Mi, az egyház. A feltámadt Krisztus ezzel köszöntötte húsvétkor és a találkozásokkor tanítványait: „békesség nektek!” Mikor ezt kimondta, akkor a tanítványok félték. A zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtókat. Jézus azonban átjött a falakon, a zárt ajtó sem okozott akadályt számára. A feltámadt Krisztus nem szereti a falakat, melyeket a szívünkbe építünk. A harag, a gyűlölet, az ítélkezés, az előítélet és a megosztottság falait. A feltámadt Krisztus szeretne átjönni ezeken a falakon, hogy a szívünkbe adhassa békéjét. Ahogyan Szent Pál írja: „Ő a mi békességünk”. Jézus kijelenti: „az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja. Ne nyugtalanodjék a szívetek!” Az Úr békéje az ajándék, melyet a feltámadt Krisztus ingyen odaad mindenkinek.

Miben áll a békéje, s miként szüntette meg a megosztottságot? Hogyan bontotta le a falakat? Az Ő békéje abból az áldozatból fakad, melyet szentmiséről-szentmisére megismétel. Ebben a szentmisében is önként, szabadon, szeretetből áldozattá válik. Mert pontosan tudja, hogy csak akkor lesz béke, ha odaajándékozunk magunkat önként, szabadon, szeretetből másoknak. Ez áldozat nélkül nem megy. A szentmise áldozat. Csúcs, forrás és áldozat. Ezt az áldozatot, melyet Krisztus elénk él, s mellyel az Ő békéjét adja nekünk, kell magunkhoz venni azzal, hogy megáldozunk. Az átváltoztatás után elhangzik: „az Úr békéje legyen veletek mindenkor.” Az önmagát önként odaajándékozó Szeretet békéje az osztályrészünk minden szentáldozáskor. Azért adja ezt a békét, hogy mi átalakuljunk krisztusivá, miként a kenyér és a bor átváltozik az Ő testvé és vérévé. A szentmise után vigyük a békét a világba, amely ebből a szeretetáldozatból fakad – fogalmazott a főpásztor.

A szentmisét követően, a harmincadik találkozó apropóján Végh Zoltán, a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás vezetője adott hálát az elmúlt találkozóért. Felidézte: a Megújulás első országos találkozásának főszerzője Marik József volt, majd Gorove László lett a Karizmatikus Megújulás elnöke. Őket követte Bartha Angéla, Kunszabó Zoltán és Végh Zoltán, akik a színpadon osztották meg az elmúlt találkozókkal kapcsolatos emlékeiket.

Az idei országos találkozó szervezésében a Kaposvári Irgalmasság Háza és a Joppé Evangelizációs Központ működött közre. Az előadásokról és a szentmiséről készült videófelvételek megtekinthetők a Kaposvári Egyházmegye YouTube csatornáján.

Kaposszentbenedeken indult a tanfolyam

Újabb családtrénereket képeznek

Tíz házaspár fogadta el a meghívást és kezdte el a szeptember 23–25-i hétvégén a Schönstatt mozgalom családakadémiai képzésének 21. évfolyamát. A Kaposvári Egyházmegyében ez már a harmadik évfolyam, akik arra vállalkoztak, hogy a kétéves képzés során megerősítik a házasságukat, dolgoznak a családi életük javításán, és az így szerzett tapasztalataikat plébániájukkal együttműködve igyekeznek majd továbbadni.

A Családakadémia a magyar Schönstatt Családmozgalom részeként jött létre 1996-ban. Az alapító házaspárok felismerték, hogy a jól működő házasság nem szerencse dolga, hanem nap mint nap tenni kell érte, és ennek módja tanulható, tanítható. Célja olyan szakemberek képzése, akik tovább tudják adni mindazt, amire a házaspároknak szükségük van az egymás iránt érzett szeretetük és hűségük megőrzéséhez. A képzésben részt vevő házaspárok a két év során kb. 10 hétvégén és két nyári héten előadásokon vesznek részt, majd párokban és csoportokban dolgozzák fel a hallottakat. Az összegyűlt családok közös tapasztalata, hogy az egyetlen biblia, amit a mai ember olvas, az a keresztények élete. Fontosnak tartják, hogy kilépve a hétköznapi törekedjenek magukat is folyamatosan nevelni-növelni, a tömegtársadalomban is helytálló, erős, egészséges

családot létrehozni, ahol szilárd jellemű, szabad, teherbíró és áldozatkész gyermekek nőhetnek fel. Céljuk, hogy családjaik – mint az egyház és a társadalom alapsejtjei – megújulásán keresztül bennük és általuk megújuljon az egész egyház is.

A képzésnek a kaposszentbenedeki Porta Pacis Lelkigyakorlatos Ház ad otthont, ahol szép és kényelmes környezetben készülhetnek a párok küldetésükre. A gyermekekre a házaspáros programok ideje alatt lelkes fiatalok vigyáznak, köszönjük áldozatos munkájukat! Az első hétvége lélekemelő és egyben gyakorlatias előadásait a budaörsi Varga Károly és Erika, a családakadémiai képzés egyik alapító házaspárja tartotta, akik igazán hitelesen közvetítették a mozgalom szellemiségét. A nyitó szentmisét Pisztora Ferenc családreferens atya mutatta be, aki lelkipásztori tevékenységével végig fogja kísérni a házaspárokat a családtréner képzésben. Az évfolyam létrehozói és kísérői Radnai István és Márti családreferensek, a házigazdák pedig az előző egyházmegyei családakadémiai évfolyam résztvevői, Rangits Gábor és Adrienn.

Isten áldását, kegyelmét, a Szentlélek erejét és a Szűzanya közbenjárását kérjük a Családakadémia 21. évfolyamának házaspárjaira, hogy küldetésüket felismerve szűkebb és tágabb környezetükben ered-

ményesen szolgálhassák közösségüket és a magyar családokat! **Für Tamás és Anita Nagykanizsa**

Néhány résztvevő házaspár gondolatai az első hétvégéről:

Hrankai Dávid és Judit Nagyatád: Nagy várakozással vágtunk bele a hétvégebe, mely már az első pillanatokban pozitív élményekkel töltött el minket.

A helyszínül szolgáló Porta Pacis lelki gyakorlatos ház tökéletes helyszín a lelki ráhangolódásra. (Ezt már korábban több alkalommal is megtapasztaltuk.) Ez a hely alkalmas arra, hogy kiszakítson a mindennapok forgatagából, ezáltal egy mélyebb lelki út felé vezessen minket.

A hétvége programsorozata átgondoltan felépített volt: mély tartalmú, mégsem túlzásfolt. A háttér csapat nagy odafigyeléssel segítette a résztvevő házaspárokat.

A résztvevő családokkal hamar megtaláltuk a közös hangot. Sokszínű közösség talált itt egymásra, mely mégis egyseget tudott alkotni.

Már az első hétvége előadásai értékes gondolatokkal gazdagítottak bennünket. Megnyugtató volt megtapasztalni, hogy a kérdéseinkkel, problémáinkkal nem vagyunk egyedül. A megosztott élettörténetek és élmények által pedig fejlődni, épülni tudunk.

Köszönjük ezt a hétvégét!

Szabó Minda Gábor és Mercedész Somogydöröcske: „Jó itt lenni!” – hangzott el többször is a hétvége folyamán, nem véletlenül. Szívet melengető volt megtapasztalni azt a nagyfokú bizalmat, ami rövid idő alatt kialakult a csoportban, mintha csak rég nem látott barátokkal jöttünk volna össze egy jót beszélgetni. Nagyon tetszett az előadások témája, felépítése, a feldolgozás módja és nem utolsósorban a Varga házaspár igazán hiteles példája. Ritkán tudunk ilyen nyugodt körülmények között egy adott témáról kettesben beszélgetni, ugyanakkor nagyon inspiráló volt a páros beszélgetést követően a többiek gondolatait is meghallgatni. Úgy érezzük, hogy egy nagyszerű közösségbe kerültünk, és egy izgalmas és sok feladatot tartogató úton indultunk el.

Szöllősi Tamás és Nikoletta Siófok: Mi (egyelőre) gyermektelen párként kicsit bizonytalanul, vegyes érzésekkel indultunk útnak Bárdudvarnokra, de bízunk a Gondviselésben és a házasságban megélt 10 évünk tapasztalatában, követte a kijelölt utunkat. A zselici vidéken már éreztük, hogy jó helyen járunk, de a "Béke Kapuját" átlépve ez bizonyossá vált. Az ember nem tud nem mosolyogni, látva az embereket és azt az életet, ami ott fogadott minket úgy, hogy mi tényleg senkit nem ismertünk korábról. A szer-

Forrásponton – Jézussal

vezők (Adri és Gábor, Márti és István), a hétvégén minket kísérő Varga házaspár és Pisztor Feri atya teremtették meg azt a biztos és egyben nyílt közeget, amelyben mindenki tudott kapcsolódni egymással és a Krisztusban megélt kegyelmekkel, melyekben részünk lehetett. Fontos kiemelni, hogy nem olyan élményt kaptunk, amely csak ott, akkor működött, hanem az útravalót a hétköznapjainkban is élni tudjuk és akarjuk. Érezhettük a jelentőségét annak, hogy a mai világban, amikor az együtt töltött idő az egyik legfontosabb kincs, igent mondtunk két közösen eltöltött évre. Szeretnénk kiemelni a minőségi és tartalmas, kettesben töltött időt; a megosztásokat, amikor egymástól tanulhattunk; a számtalan értékes gondolatot, tanítást, amit az előadóktól hallottunk; a mély érzelmeket kiváltó kegyelemben megélt szentmisét; a közbet időben és esténként kialakult beszélgetéseket; a hely tisztaságát és az abból áradó szeretetet.

Nagyon várjuk a folytatást, azt, hogy a CSAK 21 közösségben teljen az idő, és ne múljon.

Szamos Zoltán és Marica Kaposvár: Nekünk ez az első találkozás a megerősítést hozta, hogy jól döntöttünk arról, hogy részt szeretnénk venni ezen a 2 éves képzésen. A szép helyszín, a gondos szervezés, a finom és bőséges ételek mind hozzájárultak, hogy az otthonunktól távol nyugodt körülmények között tölthessük el a hétvégét gyerekeinkkel. A hétvége előadói – Erika és Károly – hiteles és megindító előadásából értékes gondolatok sorozatát vihattuk magunkkal útravalóul. A gyerekvigyázók segítségével lehetőséget kaptunk, hogy kettesben tudjunk beszélgetni, kicsit túllépve a gyerekek körüli mindennapi rutin témáit.

Röviden összefoglalva a hétvége élményét: „Kegyelem-cunami” – Károly után szabadon.

(Forrás és fotó: Családpasztorációs Iroda, Kaposvári Egyházmegye)

SZÖVEG: SZÚCS ÁKOS BOTOND
FOTÓ: PLÉBÁNAI UNIÓ KAPOSVÁR

Egyházmegyénkől is érkeztek fiatalok a Forráspont Ifjúsági Estre, hogy közösen tapasztalják meg a Jézussal való találkozás örömét. Az alkalomról Szúcs Ákos Botond, a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont kilencedikes tanulójának beszámolóját szerkesztve közöljük.

Ezen ifjúsági nap alkalmával találkoztam Jézussal és a többi fiatalal. Együtt, Isten szeretetével elelve dicsőítettük mennyei Atyánkat, aki mint a Forráspont szlogenjében is olvashatjuk, örömeire hívott bennünket. Nem vagyok benne biztos, hogy mindent le tudok írni, ami történt velem, hisz a Teremtő szerezete leírhatatlanul csodálatos érzés. De megpróbálkozom vele és ehhez kérem az Úr segítségét. A történet ott kezdődik, hogy három hete, hétfőn Feri atya írt egy e-mailet, hogy lenne-e kedvem felmenni Budapestre, erre a rendezvényre. Eleinte bizonytalan voltam, úgyhogy vasárnap megkérdeztem, hogy miről szól a dolog. Az atya elbeszéléséből kedvet kaptam és a következő nap megkértem az osztályfőnökömet, hogy segítsen a regisztrálásban. A tanárnő szervezésbe fogott, melynek eredménye képpen az egész évfolyam részt vehetett a Forrásponton.

Szeptember 17-én, szombat reggel bár rossz volt az idő, de lelkesedésem egy percre sem lankadt, mert hajtott a vágy, hogy találkozzak Jézussal. 10 órakor indultunk, két és fél órán keresztül utaztunk, mire megérkeztünk a helyszínre, a BOK csarnokba. A beléptetéssel nem volt gond és percekben belül elfoglalhattuk helyünket. Még mielőtt elkezdődött volna a műsor, volt lehetőségem gyónni, ezáltal tiszta lélekkel várhattam a kezdést.

A rendezvény egy zenés dicsőítéssel vette kezdetét, ami jól énekelhető, szép énekei által megalapozta a jelenlevők hangulatát. A dicsőítés és a tanúságtételek során sokak ráébredhettek, hogy

az Egyház és a katolikus közösség nem egy idejét múlt dolog, hanem tényleg tudunk egy király bulit csinálni, ami közelebb hoz minket Istenhez. Ez a két program mélyen megérintett, de ami ezután jött, az számomra sokkal kedvesebb volt, mint az előbbiek. Ez Fábry Kornél atya tanítása. A tanításban Isten üzenete fogott meg leginkább. Az, amit Isten Kornél atyán keresztül üzent nekünk, nekem. Az ilyen beszédek után szokott hálát adni az ember Teremtőjének, hogy ilyen papjaink lehetnek, akiken keresztül Jézus szól hozzánk és hív magához, mert jót akar nekünk.

Ezután következett a szentségimádás, ami során teljesen megrendültem és tetőtől talpig eltöltött Isten végtelen szeretete. Olyan csodálatos és gyönyörű érzés volt, hogy ezentúl gyakrabban szeretném látogatni a szentségimádásokat és ezáltal Jézust.

A szentségimádás alatt volt gyónási lehetőség, amit sokan kis is használtak.

Voltak önkéntesek is, akikkel együtt lehetett magunkért, másokért vagy akármiért, amiért szükségét éreztünk imádkozni. Ezt most próbáltam ki először és nagyon jó volt, a felebarátomon keresztül tapasztaltam meg Jézus szeretetét.

A szentségimádást követte a szentmise, amin sokat kellett gondolkodnom, mert az evangélium most kiváltképp bonyolult volt, de Erdő Péter bíboros atya prédikációjában választ kaptam a kérdéseimre, és e válaszok és kérdések segítségével erősödtem hitemben.

A szentáldozás nagyon érdekes volt, mert ennyi Krisztus-testet, mint ott, még sohasem láttam. Valamint szép, meghitt perceket éltem át, amikor az ostyá színe alatt találkoztam Megváltónkkal. A hazaúton örömmel telt szívünk még hívta volna a játékot és a beszélgetést, de testünk már teljesen készen volt.

Amikor hazaértünk és leszálltunk a buszról, boldogan elköszöntünk egymástól, a tanárainktól, papjainktól és nehéz léptekkel mindenki elindult az autókhoz, ahol a szülők már várták álmos gyerekeiket.

A 300 éves újraalapítást ünnepelték

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KISS KÁLMÁN

Szentmisével kezdődött az október 9-i ünnepség a Gyümölcsoltó Boldogasszony Plébániatemplomban, melyet a plébánia újjáalakításának 300. évfordulóján szervezett a Marcali Római Katolikus Egyházközség. Az istentisztelet főcelebránsa Berta Tibor dandártábornok, katolikus tábori püspök volt, aki 1991-1993 között káplánként teljesített szolgálatot a városban. Rajta kívül meghívták a még élő, volt káplánokat is. Erre az alkalomra közülük elfogadta a meghívást Ajtós József (1976-1977), Sass Rudolf (1986-1990), Sifter Gergely (2008-2009) atya is. Az ünnepségen továbbá részt vett még Galambos Ferenc mesztegnyői és Németh József kéthelyi plébános is.

A méltóságteljes bevonulásban templomi zászlókkal az egyházközség közösségének tagjai, valamint nemzeti színű zászlókkal a hittanos gyermekek is részt vettek. Berta Tibor püspököt a házigazdák nevében Gelencsér Róbert világi elnök, Király Jenő templomatyja és Tóth Eszter Ágnes gimnazista köszöntötték. Kiss Iván c. prépost, plébános a 300 éves jubileum kapcsán elmondta, hogy a török hódoltság után, 1722-ben szinte a semmiből kellett újrakezdeni a katolikus hitéletet Marcaliban. Ez az évforduló éppen ezért különösen alkalmas a hálaadásra, hogy megmaradt és tovább működik az egyházközség Marcaliban. Ezt

követően Tóth Eszter felolvasta annak a 17 plébánosnak a nevét, akik az elmúlt három évszázad egyházi életét irányították.

A tábori püspök az istentiszteleten a vasárnapi evangéliumról, az engedelmesség fogalmáról, valamint a 300. évfordulóról is szólt a megjelenteknek. Végül Isten áldását kérte Iván atya további lelkipásztori munkájára, valamint a Marcali egyházközség további életére.

A szentmise zárásaként elhangzott a Himnusz és a Boldogasszony anyák kezdetű ének. Majd az ünnepi kivonulást követően a püspök megáldotta a templomtorony új, Szent II. János Pál pápát ábrázoló molinóját

is, amelyet dr. Pozsonyi Márk felajánlásából egy budapesti nyomdában készítettek. Ezután áldást adott azokra a kislevelű hársfákra is, melyeket a templom körül ültettek, továbbá jelképesen néhány lapát földet is szórt az egyik fa tövébe. A fákat az ünnep alkalmából az egyházközség képviselő-testületének egyik tagja adományozta, miközben az önkormányzat a beszerzésben, a GAMESZ szervezete pedig az ültetésben segédkezett. Kiss Iván plébános ezen túl megköszönte még Nagy Lászlónak, a Közút Kft. vezetőjének, hogy a Szent II. János Pál pápa szobor talapzata körüli újabb munkálatok is elkészültek az elmúlt héten, ezzel még hangstúlyosabb környezetet kapott az alkotás.

A 300. évforduló alkalmából szervezett ünnepi szentmisén a Marcali Fény Gyermekei Katolikus Zenekar, és Balogh Bálint kántor működött közre. Kósz Gyöngyi orgonakísérettel elénekelte az Ave Maria, a Balogh Bálint-Jáki Zoltán orgona-hegedű kettős pedig Marco Frisina: Anima Christi című énekét. Az istentiszteletet követően a meghívott vendégeket és a résztvevőket az egyházközség közösségi házában látták vendégül. Ezen kívül minden jelenlévő egy kis ajándékot is kapott emlékébe: a Marcali Katolikus Újság legújabb számát és egy képeslapot, a marcali templomok fotójával.

Fekete István emlékhely Vörson

SZÖVEG: BODÓ IMRE

Június 26-án márványtáblát avattak a vörsei templomban az író emlékére és tiszteletére. A „berki emberről” Bodó Imre, a dombóvári Fekete István Kulturális Egyesület elnöke emlékezett meg, kiemelve a Kis-Balaton berkében eltöltött két évet. Köztudott, hogy vasárnaponként a közeli vörsei templomba járt szentmisékre. Az akkori hívek nem tudták, hogy ő Fekete István, csak annyit mondtak: Megjött a „berki ember!” Az emléktáblát Deák Tamás polgármester és Farkas Dezső alpolgármester leplezték le, majd Ungvárszki Imre plébános áldotta meg. A megemlékezés koszorúit Deák Tamás polgármester és Bodó Imre elnök helyezték el az emléktáblánál. Az egyesület elnöke elmondta: az emléktábla méltó kiegészítője lesz a vörsei betlehemnek, hiszen a népszerű író is mélyen

vallásos ember volt.

A táblát Schaffer Zoltán dombóvári kőfaragó készítette az immár a 20. hazai Fekete István emlékhelyen. Bodó Imre elnök felolvasta ifj. Fekete István író, újságíró Chicagóból küldött üdvözlő sorait: „Kedves Vörseiek! Családom nevében is őszinte hálával köszönöm, hogy megtisztelték Édesapámat és emléktáblával őrizték meg Vörshöz kötődését. Édesapámnak diákszigei élete idején nagyon sokat jelentettek a vasárnapi szentmisék Vörse templomában. Naplójában megemlékezett és kiemelte, milyen hálás volt a vörseieknek, senki nem zavarta és akarta

megtudni, ki az ismeretlen férfi, aki vasárnaponként felkeresi templomukat. Tudom, hogy a vörsei emberek és szentmisék szép emlékét élete végéig megőrizte a szívében. Ezért én is csak tisztelettel és szeretettel tudok gondolni Vörse.

Barátsággal és hálával: ifj. Fekete István, Chicago, 2022. június 24.”

Tisztújítás a kaposvári KÉSZ-ben

Fiatalítást tervez az új elnök

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének kaposvári csoportja tisztújító taggyűlést szervezett szeptember 28-án, melyen jelen volt Maklár Ákos, a KÉSZ elnöke, illetve Tomanek Péter, a Kaposvári Püspökség irodaigazgatója is.

– Huszonnyolc év és száznégyszáz nap az elnökségem ideje, mely alatt több mint négy száz alkalmat rendeztünk – összegzett dr. Csillag Gusztáv, a KÉSZ kaposvári csoportjának leköszönő elnöke, majd felidézte elnöksége idején meghívott első vendégük, Lupus atya előadását. Farkas István piarista szerzetes, matematika-fizika-technika szakos tanár a rendszerváltás utáni egy-

házi iskolaszervezések meghatározó alakja volt, aki a KÉSZ meghívásának eleget téve több alkalommal is ellátogatott Kaposvárra. Dr. Csillag Gusztáv arra is emlékeztetett, amikor 2005 adventjében több mint 800-an gyűltek össze a katolikus gimnázium tornatermében. Az alkalom meghívott vendégei Balás Béla püspök és Orbán Viktor miniszterelnök voltak, akikkel Balog Zoltán református püspök beszélgetett.

Maklár Ákos görögkatolikus pap, a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének elnöke beszédében hangsúlyozta: a KÉSZ-nek, mint Magyarország legnagyobb keresztény civil egyesületének nagyon fontos, hogy alkalmazkodjon az úthoz, a változásokhoz. Az elnök hozzátette: a legfontosabb, hogy a KÉSZ csoportok él-

jenek, működjenek és evangelizáljanak és határozottan kiálljanak a kereszténység mellett. A kereszténységben egyek vagyunk, míg különböző felekezetekhez tartozunk. Antal Gergely megválasztott elnök Szentendréren, a Ferences Gimnáziumban érettségizett, majd fizikusi és fizikatanári diplomát szerzett. Ezt követően oktatási és kutatási feladatokban vett részt. Húsz éve él Kaposváron, jelenleg a kaposvári Onkoradiológiai Központban dolgozik fizikusként, illetve a veszprémi kórházban is tevékenykedik, ahol besugárzástervezéssel foglalkozik. Az egyházban zenei szolgálatot végez, melyet élete kiemelten fontos részének tart. Bemutatkozását követően az elnök a hagyományok megtartása mellett a megújulást tűzte ki célul. Szeretné, ha a jövőben szervezendő hitéleti, tudományos és közéleti előadásokkal minél több korosztályt elérnének.

In memoriam Kardos Kálmán

Itt állunk hamvaid előtt, kedves Kálmán, de nekünk az a Kálmán jelenik meg, aki jön az aktatászkájával, tele kottákkal, arcán a szelíd mosollyal.

Soha nem engedted, hogy dicsérjünk Téged, nem vártál dicsérő szavakat. Engedd meg, hogy most elmondjuk Neked mindazokat, amit életedben nem mondhattunk el! Már iskolás korodban kitűntél szorgalmas zongoratanulással, tehetségeddel. Példa volt előtted Erzsi nővéred zongoratudása, zengett az órásmester háza, ahol a pontosságot, a zene szeretetét, de mindenek felett a családi szeretetet és a hit erejét kaptad örökségül testvéreid közösségében. A kaposvári Anna iskola után a Táncsics Mihály Gimnáziumban folytattad tanulmányaidat. A szóló-zongorázás mellett szívesen kamarazenéltél, biztos tudással engedtek tovább Pécsre, ahol zenei tanulmányaidat folytathattad, ahol megismerkedtél Évivel, s akinek találkozások öröme játszottad el Beethoven Mondschein szonátáját, akivel megosztottad életed minden percét, akivel együtt izgultatok kórusainak sikeréért. Ott voltál vele a mindennapokban, a Rákóczi iskola és a Munkácsy gimnázium kórusával. Sok gyermeketek volt, van, akik megmutathatták hálájukat a Ti önzetlen szeretetetekért az iskola 100 éves évfordulóján. Azok a gondolatok, amelyekkel könyvben üzentek nektek, szívből jöttek tanítványaitoktól.

1965-től te voltál az a Kálmí, az a Kálmí bácsi, aki a Liszt Ferenc zeneiskolások zongora kísérőjeként, a város akkor még sok iskolai kórusának, felnőtt énekkarának állandó kísérője voltál különféle versenyeken, az „Éneklő Ifjúság” koncertjein. Sok-sok rádiófelvétel őrzi játékodat; számos hazai megmérettetésen és nemzetközi kórusfesztiválon kísérted zongorán a Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskola kórusát. Négy évtizeden keresztül a Vikár Béla Vegyeskar tagjaként és állandó zongorakísérőjeként, szólamvezetőjeként voltál jelen a megyeszékhely zenei életében. Akik Veled együtt énekeltek, nem felejtjük humorodat, amikor már a kórus kifáradt. Nem felejtjük az angliai sikert, a nagydíjat Langollenben, de a többi hazai és külföldi kórusfesztivált sem, amelyek sikere gyakran Te lélekjelenlétednek volt köszönhető.

Hálások vagyunk, Neked azért is, hogy sokat segítettél karnagyi munkánkban, s hány és hány sikeres fellépés köszönhető Neked?! Fáradoztalan voltál, mindig a jószándék vezérelt. Akár a Szent Margit-templomban, akár a református templomban, vagy a Zenekedvelők Kórusa koncertjein kísértél bennünket... Vagy itt a Szent Imre-templomban, hiszen Vicával együtt 1965 óta a Szent Imre-templomot is szolgáltatók, kórusvezetőként, orgonakísérőként. Nem felejtjük a finnországi utat, a kis faluk templomaiban való éneklést, a sok-sok közös élményt, türelmet. Olyan műveket tanítottatok meg a kó-

rusnak, amelyeket örömmel énekeltek, és tudtuk, hogy Ti mindig a színvonalat képviseltétek, hogy a kórusművek Isten dicsőségére szólaljanak meg.

Kálmí, milyen bámulatos memóriád volt!? Mi karnagyok csak csodálkoztunk. Neked nem volt gond, hogy ránézz a kottára és játszad, de közben figyelni tudtál a karnagyra, a szólamok beintésére, s mindezt határtalan nyugalommal, alázattal és szeretettel tetted. Neked nem volt gond, hogy lejjebb, vagy feljebb transzponáld a műveket, Te minden hangnembem otthon voltál.

Kaptál sok szép elismerést, kitüntetést. A megyeszékhely közgyűlésétől egyebek mellett Pro Urbe Kaposvár-díjat, a Magyar Kórusok, Zenekarok és Népzenei Együttesek Szövetségétől Életmű-díjat, a VOSZ-tól megyei Prima-díjat Vicával együtt, de a legnagyobb díjat Tőled kaptuk, akik Veled együtt lehettünk. Hálások vagyunk Istenünknek, hogy megszületél, hogy ismerhettünk, tanulhattunk Tőled. Engedd meg, hogy pár mondatot kiemeljek a sok-sok rád emlékezőktől:

43 évvel ezelőtt ő volt az első zongorakísérőm, és azóta nagyon sokszor... Egy csodálatos tanár, ember, nevelő ment el... (Balázi János)

Hihetetlen! Úgy hozzá tartozott a város zenei életéhez, mint a városhoz a templomtorony! (Varga Éva)

Jaj, nagyon sajnálom. Remek ember, remek művész volt. (Mindszenty Zsuzsanna)

Nagyon szerettem Kálmí bácsit! Gyerekkorom óta példaképem volt, igazi zenepedagógus, szíve csordultig volt szeretettel, mindenkire volt egy kedves szava, és tanácsai mindig segítő szándékúak voltak! Mindenki kedvence volt! Nyugodjék békében! (Kocsis Klaudia)

Ma reggel tudtam meg, hogy szeretett Kálmán bácsim nincs köztünk. Édesapám kollégája és jó barátja volt. Amikor 4 éves voltam, hetente járt hozzánk, és megtanította nekem az abc-s hangokat, a mai napig őrzöm a kézzel írt kottáit. Neki köszönhetem, hogy a zongoratanári pályát választottam. 15 évig tanított, felkészített a zenei pályára és az életre! Csodálatos ember volt, kiváló művész, szerény és alázatos. A szíve tele volt szeretettel! Csak az vigasztal, hogy Istenünk a tenyerén hordozta és már az Úr előtt van. (Tadics Viktória)

Annak idején sokszor kísérté zongorán a kórusomat. Próbákon is rendszeresen segített. Kérés nélkül. Önzetlenül. Néha egy-egy találó szóval instruált a zongora mögül... Gyakran csak napok, hetek múlva döbbsentem rá az igazára. A szerénységénél csak az embersége és zsenialitása volt nagyobb. (dr. Csuka Zoltán)

Nehéz kimondani a mondatot: mindenki által szeretett Kardos Kálmánunk, zongoraművészbarátunk augusztus 28-án vasárnap elhunyt a kaposvári kórházban. Ő pótolhatatlan!

Búcsúzunk Tőled, mind az a sok tanítvány, barát, kolléga, kórus, a családod, testvéreid, a rokonság, Györgyi, a szeretett sógornőd, akivel megoszthattad utolsó napjaidban is Vica gondoskodását. Hiszem, hogy Isten jobb oldalán vagy már, és onnét is sugárod felénk azt a nagy zenei hitet, amit példaként őrizhetünk. Requiem aeternam dona ei, Domine! Örök nyugodalmat neki, Uram!

DR. KERESKESNÉ PYTEL ANNA

(Elhangzott 2022. szeptember 10-én a kaposvári Szent Imre-templomban a 77 évesen elhunyt Kardos Kálmán ravatalánál)

Szumma

SZÖVEG:

PROF. DR. ROSTA ISTVÁN
DR. ROSTÁS LÁSZLÓ

A szerző hivatása az orvostudomány művelése, ezen belül is a reumatológia-fizioterápia, valamint a belgyógyászat. Mindezek és tanszékvezető egyetemi tanári munkája mellett erős vonzódást érez a művészetek iránt. Ezt támasztja alá az is, hogy az addigi 34 könyvének fele orvostudományi, a másik fele művészeti tárgyköri. A művészetek közül – a mostani kötetének tanúsága szerint – különös érdeklődés köti a festészet-hez is. A professzor emeritus szerző a rész-összegzés szándékával fogalmazta meg az élményeit, gondolatait. Az első hat fejezet, mely témában és formában egymástól eltér, mindegyike egy tartalmilag kapcsolódó festményillusztrációval kezdődik, kétoldalas elemzéssel tár-sítva. Az első fejezet bevezető gondolata abból ered, hogy a Római Birodalomban a főváros éllemezéséhez nélkülözhetetlen volt a javak tengeri szállítása, így született meg latin nyelven az ismert mondás: „Hajózni szükséges”. Ennek mintájára érzékelteti a szerző azt, hogy az értelmes emberi élethez: Legere necesse est – vagyis Olvasni szükséges! – mint már a fejezetcímmel jelzi. Kiderült ugyanis, hogy az ezredforduló a szépirodalom olvasása, ami addig a legkedveltebb szabadidős tevékenység volt, a huszadik helyre szorult vissza. Értesülünk az olvasás számos jótékony hatásáról, majd nemcsak műkincsekről, hanem műkereskedelemről is olvashatunk. Megtudhatjuk, hogy a legenda gyűjtők egyike Ruzinkó Barnabás nőgyógyász szakorvos volt, aki az orvosi működését 1929-ben kezdte meg. Szokatlan lehetett számára a II. világháború után Magyarországon a műkereskedelem szigorú szabályozása, ami csak az 1980-as, 1990-es években, a rendszerváltoztatás légkörében oldódott. Ebben a fejezetben Kreisz Alajos Gömör Béláról szóló mondataival is találkozhatunk. „Kiderült számomra, hogy ez az orvos a művészeti kánonban nem szereplő ismeretleneket fedezett föl, teljes életútjukat kikutatta, és monográfiát írt és adott ki róluk.” Olyan személyeket említ itt meg Kreisz – méltatva Gömör munkásságát –, akik közül néhányan még a Kortárs Magyar Művészeti Lexikonban sem szerepelnek.

A 3. fejezet Egy „frigid” nő vallomása. A „vallomást” tevő hölgy magyarázatot várt saját életére, problémáira nézve. E fejezet 2. felében az erotikus regények írónjéről, az 1878-ban a Csallóközben született Erdős Renéerről olvashatunk. Sokan nemcsak mint íróért, hanem mint nőért is rajongtak, többek között Eötvös Károly és Bródy Sándor is. A 4. fejezet címe Antal és Péter, az orvosfivérek. A két fiú egy nagyalföldi községben, az 1940-es évek közepén „igencsak inséges időben” született. Érettségi után az idősebb fiú, Antal a Szegedi Tudományegyetem orvosi fakultásán tanult. A diploma átvétele után hamarosan házasságot kötött. A szerző ezen a ponton tér át a másik fiú, Péter történetére. Egy év múlva ő is ugyanott, mint a bátyja, orvosanhallgató lett. Olvashatunk a továbbiakban étrendbeli humoros tanácsokról, hálapénzről, protekciós előléptetésekről, orvosi munkában (!) szocialista brigádmozgalomról, a ritkán előforduló nyugati utazási lehetőségek kalandjairól.

Az 5. fejezet címe: A hit (fides). Jól érezte a szerző azt, hogy ez a téma kihagyhatatlan a kötetből. Bár a hit teológiai értelemben és röviden, tömören az isteni kinyilatkoztatás tudatos elfogadása, Gömör Béla is alkot egy figyelemreméltó, sokak által elfogadható definíciót. „A hit az ember helyes lelki magatartása Isten iránt.” A szerző rámutat: „Sokaknak napjainkban is kedvenc próbálkozása a hit és a tudomány szembeállítása.” Csakhogy, amint arra írásaiban és előadásaiban dr. Péteri Pál pápai prelátus és

teológiai tanár is többször figyelmeztetett, a hit és a tudomány két különböző vágányon közlekedő vonat, az ilyen vonatok pedig nem ütközhetnek össze! A Biblia nem fizikatankönyv, a fizikát más forrásból kell megtanulni!

Gömör felidézi Placid atya egyéniségét, aki 10 évet töltött a Gulág táborában. Hite lehetővé tette az ő számára is és rabtársai számára is a túlélést. „... tudnom kell azt, hogy az Úristen is akarja, hogy túléljem a mostani nehézségemet... Ha belékapaszkodom, akkor jobban, könnyebben megy.” – vallotta Placid atya. A hit azonban nem önmagában elegendő! Természetes sikon (evilági sikon) is meg kell tenni azokat az erőfeszítéseket, amelyek emberileg elvárhatók és megtehetőek. Példaként említi a szerző Balczó András háromszoros olimpiai bajnok sikereinek hátterét. „Szilárd hitéhez, küldetésstudatához vasszorgalomnak is párosulnia kellett”.

A 6. fejezet címe a dalai láma intelme: „Soha ne add fel!” Hangsúlyozza: „akik érzik, hogy értelmes életet élnek, vagyis van számukra az életnek értelme, az egészségi állapotuk 10-szer, a munkaképességük 8-szor jobb, a depresszió valószínűsége 7-szer alacsonyabb. Életminőségünk, testi-lelki-szellemi egészségünk és jólétünk alapja az élet értelmébe vetett bizalom.” Jó volna, ha a világ előbbre jutásának célja az emberi élet minőségének javítása volna, és nem a mindenáron való gazdasági növekedés. A 7. fejezet 218, a könyvben szereplő személy életrajzi adatait, sok esetben életük kevéssé ismert, érdekes színfoltjait is tartalmazza. Végül az olvasásra ajánlható művek jegyzéke zárja a dr. Tancos László borítóterve alapján készült könyvet, melyet jó szívvel ajánlanak a recenzensek.

(Simmelweis Kiadó, 2022)

Megrendelhető:

<https://www.simmelweiskiado.hu/termek/1798/szumma>

Gondolj rám, mint feltámadottra...

SZÖVEG: FÜLÖP ZSUZSANNA
FOTÓ: KLING MÁRK

Akaposvári KÉSZ talán szervezetünk egyik legrégebb és egyik legnagyobb taglétszámú, régtől fogva gyümölcsözően működő, keresztény misszióját hűen teljesítő csoportja. E sorok írója csupán másfél éve, Budapestről költözve, jövevényként csatlakozott e népes és lelkes tagsághoz, és azóta ismerkedik a helyi szokásokkal, felkeresve a város templomait, plébániáit, ahova lakóhelyük szerint a KÉSZ-tagok tartoznak, illetve ahova a szentmisékre és akár egyéb közösségi alkalmakra is járnak.

Egyike ezeknek, Kaposvár számos római katolikus temploma közül, a donneri Szent Kereszt-templom – mindenki így nevezi –, amely a város egy ódonabb, ám új házakkal is folyton gyarapodó negyedében áll. Kaposvár lakossága híven őrzi egy XIX. századi svájci betelepülő nevét: Donner János serfőző mesterét, aki a városnak a Kapos folyón túli nagy, akkor még silány minőségű, mocsaras területét megvásárolta és ott házat majd sörfőzdét épített. Nagy változásokat hozott az idő, a svájci úr ráhagyta a nevét a ma már kellemes kertvárosi negyedre, amelyet csak „a Donner” elnevezéssel illetnek a városlakók.

Ma ott, a Bartók Béla utca elején áll Kaposvár talán legmeghittebb temploma, a Szent Kereszt római katolikus plébániatemplom, amelyre méltán büszke keresztény közössége: ez az egyetlen imaház a városban, amely a 40-es évek elején teljes egészében közadakozásból épült. A híveket ma már a nemrégiben felújított közösségi terem várja, s idén, a nyár egyik szép vasárnap délutánján (július 3-án) felemelő ünnepségre gyűltek össze: egy különös kőkereszt fel-

szentelésére. Induljunk ki mégis a templom szentélyéből, ahol a belépőnek legelőször valószínűleg az oltár mögötti falra helyezett nagy méretű alkotás tűnik a szemébe: a kereszten függő, szenvedő Krisztus, amit feszületnek hívunk. Egyszerűbben Korpusznak is nevezzük a Megváltónak ezt a fajta ábrázolását. A latin szó, corpus (filozófiai és egyéb jelentését most mellőzve) általában érzékelhető anyagi valóságot jelent s átvitt értelemben a keresztény művészek Krisztusra alkalmazták.

Hangsúlyos jelentéssel bír minden nagyobbban, a húsvétra való készület idején, ám végül elkövetkezik az, amire a nagyszombati liturgia így válaszol: „érezze meg az egész nagyvilág, már tovatűnt a bűnnek árnya” (Exultet), Jézus feltámadott. Tudjuk, hogy a kereszten függő test a Megváltó földi történetének csak egyik állomása, s túllépett rajta azon a szent éjszakán, amelyet a költő, *Paul Claudel* így ír le: „*A telihold ragyog mozdulatlanul / az örökkévalóság közepén. / Boldog éjszaka, mely egyedül ismerte az órát / midőn Jézus feltámadott!*”

Írásunk címsora szerint – folytatása alább olvasható – a költő az Üdvözítő szájába szelíd felhívást adott, s jelen esetben ez egy újszerű módon megalkotott szép köszönetre illik.

A donneri templom közössége a következőt akarta „kőbe vésetni”, azaz megjeleníteni azt, hogy az Úr már elhagyta keresztyét, a Korpusz helyén immár átjár a levegő: megdicsőült testét nem tartják fogva a szögek, mert „Nincs itt, feltámadt!” Plébánosunk, Vörös Péter ünnepi beszédében elmondta, hogy a város önkormányzata és a plébánia közössége Péteri Pálra, a donneri hívek hosszú éveken át gondot viselő pásztorára is akart e művel emlé-

kezni. „Ezzel a kereszttel emlékeztessük önmagunkat keresztény gyökereinkre és arra, miképpen szeretnénk élni Magyarországon és Kaposváron” – fogalmazta meg *Szita Károly* polgármester azt az elvárást, amelyet az egész városhoz intézett.

A városlakókat ismerve, úgy találjuk, nagy többségük örömmel megszívleli e kérést, de a templom előtti téren látható szobor ritka művészi megfogalmazása megállásra és elgondolkodásra ösztönözheti az alko- sától idegent vagy látogatót is. Az alkotó kaposvári művész, *Kling József*, akit az egyházi művészet elkötelezettjeinek egyikeként ismer a város és tágabb körben az ország. Csak egyet említünk a közelmúltból, amelyet a 2021-ben megtartott eucharisztikus kongresszus tiszteletére alkotott. Ez a munka a magyar szentek és boldogok emlékműve Kaposfüreden, a római katolikus plébánia kertjében.

E sorok szerzője is, aki az új kőkeresztállítás ünnepére véletlenül vetődött el – ha vannak véletlenek –, örömmel fedezte fel a „negatív Korpusz” megjelenítését. Mindnyájan jó érzéssel tekinthetünk erre az alkotásra, mert nem a szenvedés és a halál üzenetét hordozza, hanem a világban jelenlévő élő Krisztus végtelen dimenzióját hirdeti, mintha a vers szerzője, *Slang Anikó* hangján így szólna hozzánk: „*Ne úgy gondolj rám, ember, mint keresztre feszítettre. / Gondolj rám úgy, mint feltámadottra, örök élet szerzőjére. / Megrettent világnak vigasztalójára. / Vigyétek feltámadás jó hírét, senki ne álljon halál sorába!*”

(Megjelent a KÉSZ Jel című online lapjában)

